

Tavara Toda

Réges-régen élt Japánban egy harcos, akit mindenki Toda Tawaraként, vagy Rizstáska úr néven ismert. A valódi neve Fujiwara Hidesato volt, és névváltoztatása egy nagyon érdekes történetnek köszönhető.

Mivel egy harcos természetével áldatott meg, nem tudott tétlen életet folytatni, és egy nap kalandokat keresve indult neki a vakvilágnak. Felcsatolta két kardját, fogta hatalmas, nála jóval magasabb íját, hátára akasztotta a tegezét, és elindult. Nem kellett messzire mennie, mikor megérkezett a Seta-no-Karashi hídjához, amely a gyönyörű Biwa-tó egyik végét ívelte át. Alighogy rátette a lábát a hídra, észrevette, hogy egy hatalmas kígyó-sárkány állja el az útját. A teste hatalmas volt, szinte úgy nézett ki, mint egy nagy fenyőfa törzse, és a híd teljes szélességét elfoglalta. Egyik óriási karja a híd korlátján pihent, míg a másik a farka mellett hevert. A szörnyeteg mintha aludt volna, és ahogy lélegzett, tűz és füst tört elő orrlukaiból.

Hidesato ösztönösen megijedt az útjába kerülő szörnyű hullóló láttán, mert tisztában volt vele, hogy vagy vissza kellett fordulnia, vagy át kellett jutnia a testén. Azonban rettenthetetlen ember lévén minden félelmét félretéve bátran ment előre. Reccsenő hangot hallatva rálépett a sárkány testére, és hátra sem nézve haladt tovább.

Csak néhány lépést sikerült megtennie, mert ekkora meghallotta, ahogy valaki hátulról szólítja. Amikor hátrafordult, nagy meglepetéssel látta, hogy a szörnyeteg sárkány teljesen eltűnt, és helyén egy furcsa külsejű férfi állt, aki a lehető legszertartásosabb módon földre borult előtte. Vörös haja a vállára omlott, fejét egy sárkányfej formájú korona ékesítette; tengerzöld ruháját kagylómintával látták el. Hidesato rögtön tudta, hogy ez nem egy átlagos halandó, és nagyon csodálkozott a furcsa eseményen.

Hová tűnt a sárkány ilyen rövid időn belül? Lehetséges, hogy átváltozott ezé az emberré? Mit jelenthet ez az egész?

Miközben ezek a gondolatok jártak a fejében, odament a hídon álló férfihoz, és megszólította - Maga volt az, aki az előbb hívott?

- Igen, én voltam - felelte a férfi. - Egy komoly kéréssel fordulok Önhöz. Gondolja, hogy teljesíteni tudja nekem?

- Ha módomban áll, megteszem" - felelte Hidesato. -, de előbb mondja meg, ki maga?

- Én vagyok a tó sárkánykirálya, és az otthonom ezekben a vizekben van, közvetlenül e híd alatt.

- És mit akarsz tőlem kérni? - kérdezte Hidesato.

- Azt akarom, hogy megöld halálos ellenségemet, a százlábút, aki a túlsó hegyen lakik – jelentette ki a Sárkánykirály, és egy magas hegycsúcsra mutatott a tó túlsó partján.

- Sok éve élek már ebben a tóban; nagy családom van, gyermekeim és unokáim. Egy ideje már rettegésben élünk, mert egy szörnyeteg százlábú felfedezte az otthonunkat, és éjszakáról éjszakára jön, hogy elragadjon valamelyiküket. Nem tudom megmenteni őket. Ha ez még sokáig így megy, nemcsak a gyermekeimet veszítem el, hanem magam is a szörny áldozatává válok. Ezért nagyon boldogtalan vagyok, és végszükségemben elhatároztam, hogy egy emberi lény segítségét kérem.

Hidesato nagyon megsajnálta a Sárkánykirályt, amikor meghallotta a történetét, és készségesen megígérte, hogy mindent megtesz, hogy segítsen neki. A harcos megkérdezte, hol lakik a százlábú, hogy azonnal megtámadhassa a lényt. A Sárkánykirály azt válaszolta, hogy az otthona a Mikami-hegyen van, de mivel minden éjjel egy bizonyos órában a tó palotájába jön, jobb lenne addig várni. Hidesatót tehát a Sárkánykirály palotájába vezették, a híd alá. Furcsa módon, ahogy lefelé követte vendéglátóját, a víz szétvált, hogy átengedje őket, és még a ruháját sem érezte nedvesnek, ahogy átment az áradaton. Hidesato soha nem látott még olyan gyönyörűséget, mint a fehér márványból épült palotát a tó alatt. Sokszor hallott már a tengerfenéken lévő tengeri király palotájáról, ahol a szolgák és a csatlósok mind sósvízi halak voltak. Kecses aranyhalak, vörös pontyok és ezüstös pisztrángok várták a Sárkánykirályt és vendégét.

Hidesato megdöbbsent a lakomán, amit neki rendeztek. Az edények kristályos lótoszlevelekből és virágokból készültek, az evőpálcikák pedig a legritkább ébenfából valók voltak. Amint leültek, kinyíltak a tolóajtók, és tíz bájos aranyhal-táncos lépett ki rajtuk. Így teltek az órák éjfélig, és a gyönyörű zene és tánc elűzött minden gondolatot a százlábúról. A Sárkánykirály épp egy friss pohár borral kínálta a harcost, amikor a palotát hirtelen nagy robaj rázta meg, mintha egy hatalmas sereg kezdett volna menetelni a közelben.

Hidesato és házigazda egyaránt felállt, és az erkélyre sietett. A szemközi hegyen két hatalmas, izzó tűzgömb közeledett. A Sárkánykirály a harcos mellett állt, reszketve a félelemtől.

- A százlábú! A százlábú! Az a két tűzgömb a szeme. A zsákmányáért jön! Itt az idő, hogy megöljük.

Hidesato odanézett, amerre a házigazdája mutatott, és a csillagfényes este halvány fényében a két tűzgömb mögött meglátta a hegyek között kanyargó hatalmas százlábú hosszú testét, és száz lábának fénye úgy izzott, mint megannyi távoli lámpás, amik lassan haladtak a part felé.

Hidesato a félelem legkisebb jelét sem mutatta. Megpróbálta megnyugtatni a Sárkánykirályt.

- Ne félj. Biztosan meg fogom ölni a százlábút. Csak hozd ide az íjamat és a nyilaimat.

A Sárkánykirály megtette, amit kértek tőle, és a harcos észrevette, hogy már csak három nyílvesző maradt a tegezében. Fogta az íjat, és egy nyílveszőt a rovátkába illesztett, óvatosan célzott, és felelesztette.

A nyíl pontosan a feje közepén találta el a százlábút, de ahelyett, hogy áthatolt volna a bőrén, ártalmatlanul lepattant, és a földre zuhant.

Hidesato nem ijedt meg, fogott egy újabb nyilat, az íj rovátkájába illesztette, és kilőtte. A nyíl ismét célba talált, pont a feje közepén találta el a százlábút, hogy aztán megpattanjon és a földre hulljon. A százlábú sebezhetetlen volt a fegyverekkel szemben! Amikor a Sárkánykirály látta, hogy még ennek a bátor harcosnak a nyilai sem képesek megölni a százlábút, elvesztette a kedvét, és reszketni kezdett a félelemtől.

A harcos látta, hogy már csak egy nyílvesző maradt a tegezében, és ha ez az egy nem sikerül, nem tudja megölni a százlábút. Átnézett a vízben. A hatalmas hulló már hétszer körbetekerte szörnyű testével a hegyet, és hamarosan le kellett jönnie a tóhoz. Egyre közelebb és közelebb csillogott a szeme tűzgömbje, és száz lábának fénye kezdett visszfényt vetni a tó csendes vizére.

Aztán a harcosnak hirtelen eszébe jutott, hogy hallotta, hogy az emberi nyál halálos a százlábúakra. De ez nem egy közönséges százlábú volt. Ez annyira szörnyű volt, hogy már a gondolatától is kirázta a hideg. Hidesato elhatározta, hogy megpróbálja az utolsó esélyét. Fogta hát az utolsó nyilát, és először a szájába vette a végét, majd a bevágást az íjához illesztette, még egyszer gondosan célzott, és felemelte.

A nyílvessző ezúttal is pontosan a feje közepén találta el a százlábút, de ahelyett, hogy ártalmatlanul elsuhant volna, mint az előbb, célba talált egyenesen a lény agyában. Ekkor a kígyó teste görcsös remegéssel megállt a mozgásban, és hatalmas szemének meg száz lábának tüzes fénye tompa vakítófényűvé sötétedett, mint egy viharos naplementében a naplemente, majd kialudt a feketeségben. Hatalmas sötétség borította most be az eget, mennydörgött és villámlott az ég, a szél dühösen süvített, és úgy tűnt, mintha a világnak vége szakadna. A Sárkánykirály, gyermekei és csatlósai mind a palota különböző részein kuporogtak, halálra rémülve, mert az épület alapjaiban rengett meg. Végre vége lett a szörnyű éjszakának. A nap szépen és tisztán virradt. A százlábú eltűnt a hegyről.

Ekkor Hidesato felszólította a Sárkánykirályt, hogy jöjjön ki vele az erkélyre, mert a százlábú meghalt, és már nincs mitől félnie.

Ekkor a palota minden lakója örömeiben kijött, és Hidesato a tóra mutatott. Ott feküdt a döglött százlábú teste a vízen úszva, amelyet vörösre festett a vére.

A Sárkánykirály hálája nem ismert határokat. Az egész család odajött, és meghajolt a harcos előtt, megmentőjüknek és egész Japán legbátrabb harcosának nevezve őt.

Újabb lakomát készítettek, még az elsónél is bőségesebbet. Mindenféle halat, minden elképzelhető módon elkészítve, nyersen, párolva, főzve és sütvé, koralltálcaikon és kristálytálakon tálalva tették elé, és a bor a legjobb volt, amit Hidesato valaha is kóstolt életében. Hogy mindezek szépségét fokozza, a nap ragyogóan sütött, a tó folyékony gyémántként csillogott, és a palota nappal ezerszer szebb volt, mint éjszaka.

Vendéglátója megpróbálta rábeszélni a harcost, hogy maradjon még néhány napot, de Hidesato ragaszkodott a hazautazáshoz, mondván, hogy most már befejezte, amiért jött, és vissza kell tértie. A Sárkánykirály és családja mind nagyon sajnálták, hogy ilyen hamar távozik, de ha már elmegy, könnyörgtek neki, hogy fogadjon el néhány apró ajándékot (így mondták) hálájuk jeléül, amiért örökre megszabadította őket szörnyű ellenségüktől, a százlábútól.

Amint a harcos a tornácon állt és búcsúzott, egy halraj hirtelen átváltozott egy emberkíséretté, akik mind ünnepi köntöst viseltek, és sárkánykoronát a fejükön, hogy jelezzék, hogy a nagy Sárkánykirály szolgálói. Az ajándékok, amelyeket vittek, a következők voltak:

Először is, egy nagy bronzharangot.

Másodszor, egy zsák rizst.

Harmadszor, egy tekercs selyem.

Negyedszer, egy főzőedény.

Ötödször egy harang.

Hidesato nem akarta elfogadni ezeket az ajándékokat, de mivel a Sárkánykirály ragaszkodott hozzá, nem tudta visszautasítani.

A Sárkánykirály maga kísérte el a harcost egészen a hídig, majd sok meghajlással és jókívánsággal búcsúzott tőle, és a szolgák menetét otthagyta, hogy Hidesatót az ajándékokkal a házába kísérje.

A harcos háza népe és szolgálai nagyon aggódtak, amikor észrevették, hogy a harcos előző este nem tért haza, de végül arra a következtetésre jutottak, hogy a heves vihar tartotta vissza, és valahol menedéket keresett. Amikor a visszatérését figyelő szolgák megpillantották, mindenkinek odaszóltak, hogy közeledik, és az egész háznép kifordult eléje, és nagyon csodálkoztak, hogy mit jelenthet az őt követő, ajándékokat és zászlókat cipelő emberkíséret.

Amint a Sárkánykirály kísérői letették az ajándékokat, eltűntek, Hidesato pedig elmondta mindazt, ami vele történt.

A hálás Sárkánykirálytól kapott ajándékokról kiderült, hogy varázserejűek. Egyedül a harang volt közönséges, és mivel Hidesatónak nem volt rá szüksége, a közeli templomnak ajándékozta, ahol felakasztották, hogy a környékelieknek harsogja a napszakot.

Az egyetlen zsák rizs, bármennyit is vettek belőle nap mint nap a lovag és egész családja étkezéséhez, soha nem fogyott - a zsákban lévő készlet kimeríthetetlen volt.

A selyemtekercs sem fogyott soha, bár időről időre hosszú darabokat vágtak le belőle, hogy a harcos újkor új ruhát kapjon, amelyben az udvarba mehet.

A főzőedény is csodálatos volt. Mindegy, mit tettek bele, mindenféle tüzelés nélkül finomra főzte, amit csak akartak - valóban nagyon takarékos fazék volt.

Hidesato szerencsésének híre messze földön elterjedt, és mivel nem kellett pénzt költenie rizsre, selyemre vagy tüzelésre, nagyon gazdag és jómódú lett, és ezentúl úgy ismerték, hogy Rizstáska úr.